

Colecția I-HORATIO

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMEȘAN, SERGIU

Comisarul și cei șapte pitici / Sergiu Someșan. -
Apahida : Neuma, 2019
ISBN 978-606-8975-14-6

821.135.1

SERGIU SOMEȘAN

Comisarul și cei șapte pitici

Editura
NEUMA
2019

SUMAR

CAPITOLUL 1	
Primul pitic	5
CAPITOLUL 2	
O zi fără surprize	13
CAPITOLUL 3	
Al doilea pitic	23
CAPITOLUL 4	
O ipoteză se confirmă	29
CAPITOLUL 5	
Al treilea pitic	37
CAPITOLUL 6	
O nouă ipoteză	42
CAPITOLUL 7	
Al patrulea pitic	47
CAPITOLUL 8	
În îmbrățișarea Fecioarei de Fier	56
CAPITOLUL 9	
Doi pitici așa de mici	63
CAPITOLUL 10	
Probleme în Brigada Omucideri	74
CAPITOLUL 11	
Un viceprimar ambițios	81

CAPITOLUL 12	
Ultimul pitic	89
CAPITOLUL 13	
O zi obișnuită	93
CAPITOLUL 14	
O anchetă dificilă	101
CAPITOLUL 15	
Surpriza din cimitir	108
CAPITOLUL 16	
Excursia în Tahiti va avea loc la Budapesta	113
CAPITOLUL 17	
Probe circumstanțiale	120
CAPITOLUL 18	
O vizită la pușcărie	126
CAPITOLUL 19	
Avocata diavolului	138
CAPITOLUL 20	
În trecere prin Marsilia	146
CAPITOLUL 21	
Hotel Paradis	155
Capitolul 22	
În loc de epilog	162

NOTA AUTORULUI

Ceea ce urmează este o operă de ficțiune. Toate personajele principale sunt imaginare. Deoarece acțiunea este plasată pe fundalul istoric al zilelor noastre, cititorul s-ar putea să recunoască unele personalități care au jucat un rol important în ultimii ani. Speranța mea este că nici una dintre aceste personalități n-a fost pusă într-o lumină neconformă realității

CAPITOLUL 1

Primul pitic

Octavian Lazăr împlinise 35 de ani atunci când l-a întâlnit pe patronul barului „Medieval” și aproape uitase câți ani fusese nevoit să tragă mâța de coadă înainte de asta. Tânărul patron fusese frapat încă de la bun început de asemănarea uluitoare a dintre Octavian și Tyrion Lannister, piticul bețiv din serialul televizat *Urzeala tronurilor*. Convins că face o afacere bună, l-a angajat pe loc, a adus un stilist care să îl facă să semene cât mai mult cu Tyrion, apoi i-a cumpărat o arbaletă și l-a pus să umble printre mese și să întrețină atmosfera. La fel ca personajul, purta mereu un pahar și o carafă de vin, din care părea capabil să bea cantități enorme. Numai câțiva apropiați ai barului știau că, de fapt, în cană nu era vin, ci un ceai ușor îndulcit, iar aerul de bețiv îl căpătase abia după multe repetiții în fața oglinzii. Oricum, prezența lui printre obișnuiții barului era, fără îndoială, un succes și nu puțini erau cei care voiau să se fotografieze cu „piticul din serial”. Câteva articole în ziarele locale mai întâi, apoi în cele centrale, și un reportaj la o televiziune cu mare audiență l-au transformat repede pe Octavian într-un brand al barului și numeroși pasionați ai serialului își întrerupeau călătoria pentru câteva ore, atunci când ajungeau în Brașov, pentru a ciocni un pahar cu Tyrion de Brașov și a se fotografia cu el. Mai cu seamă că barul era așezat strategic, chiar în apropierea gării, iar afișe enorme împânzeau peroanele,

invitând la această aventură în timp. După o vreme, văzând ce succes are angajatul lui, patronul a modificat și decorul barului pentru a se adapta cât mai mult la ceea ce așteptau clienții, astfel că aceștia erau întâmpinați la ușa de portari ce semănau cu personajele sinistre ale filmului, iar animatoarele erau imitații, mai mult sau mai puțin fidele, ale prințeselor din serial.

În ciuda acestor îmbunătățiri, tot Tyrion se bucura de cel mai mare succes și adeseori era rugat să își arate îndemânarea în mânăuirea arbaletelor. Se pare că avea un adevărat talent pentru asta, iar ceaiul băut în loc de vin nu îi afecta precizia, astfel că numărul său era ușor dramatizat prin faptul că, spre sfârșitul programului, trăgea o săgeată într-un măr așezat pe capul unei fete care o întruchipa pe Cersei, un alt personaj odios al serialului.

O întreagă regie era pusă la punct cu acest prilej. Octavian se prefăcea că se împiedică și că doar din întâmplare nimerește mărul, și nu capul tinerei fete. De fapt, totul era calculat la milimetru și nimic nu era lăsat la voia întâmplării. După strigătele dezamăgite de la sfârșitul micii scenete, spectatorii ar fi vrut mai degrabă ca săgeata s-o nimerească pe cea care juca rolul reginei Cersei, care devenea episod cu episod tot mai nesuferită.

După ce programul se termina, Octavian se așeza la o masă mai retrasă și, pentru prima dată în cursul serii, îi permitea să bea și el un cocktail cu triplu-sec și lichior de Curaçao. De obicei îi era adus la masă de fata care juca rolul reginei Cersei și își făcuseră un mic joc al lor din prepararea și servirea acestui cocktail.

— Îți mulțumesc că mi-ai mai dăruit o zi, stăpâne, spunea ea cu cel mai dulce zâmbet posibil, iar el îi răspundea mârâind:

— Pleacă, regină perversă, și nu mă face să mă răzgândesc! Încă am arbaleta cu mine! și mângâia arma și săgețile cu vârful de oțel așezate pe masă, lângă el.

Fata îi așeza cocteilul de culoare albastră între săgețile arbaletelor și pleca, nu înainte de a-și trece lasciv mâna peste palmele lui.

Amândoi știau că este doar un joc, dar simțeau că putea fi ceva mai mult de-atât și fiecare îl aștepta pe celălalt să facă următorul pas.

Nici în această seară nu se întâmplase altfel și Octavian își spusese că, înainte de a-și face curaj să o invite la el acasă, mai întâi va trebui să se mute. Nu că i-ar fi fost rușine cu garsoniera unde locuia acum, dar ca să ajungă la ea, în fiecare noapte, la ora două, trebuia să traverseze parcul Tractorul, renumit pentru fărâdelegile care se petreceau în el după lăsarea serii.

Chiar și el se simțea nesigur uneori traversându-l și se simțea în permanență urmărit de ochi nevăzuți, ascunși dincolo de tufișurile care mărgineau aleile. Din acest motiv îi ceruse voie patronului să își ia cu el, în drumul spre casă, arbaleta.

— Poți s-o iei, numai să n-o uiți acasă, zâmbise patronul de temerile lui. Dar spune-mi, nu ar fi mai sigur să iei un taxi până acasă? La cât te plătesc, bănuiesc că îți poți permite unul, nu?

Scurtase discuția pentru că, deși avea toată încrederea în tânărul lui patron pe care îl simțea mai degrabă ca pe un prieten decât ca pe un șef, nu-i putea mărturisi că asta era felul lui în care putea compensa cei 1,35 metri cu care-l înzestrase natura. Și își înfrunta temerile singur, cu arbaleta în mână și pregătit să tragă la orice semn de pericol, dar era conștient de faptul că nu putea merge cu Violeta așa, prin parc.

Începând de mâine își va căuta un apartament, undeva, pe lângă gară și, dacă nu putea să îl cumpere, măcar să îl închirieze. Zâmbind la gândul unei posibile aventuri cu blonda lui colegă, dădu peste cap paharul cu restul de cocteil, își luă arbaleta și săgețile, apoi ieși în aerul răcoros al nopții.

Când ajunse în gară fu salutat cu prietenie de cei doi polițiști locali care patrulau prin gară și care, mai degrabă, ar fi trebuit să îl ia la întrebări despre arbaleta și săgețile pe care le purta, la vedere, prinse la spate. Era totuși o armă, dar, ca și alți polițiști, fuseseră măcar o dată de-a lungul vremii în barul unde lucra Octavian și le era mai mult decât cunoscut. Iar pentru cei care ar fi ratat această ocazie, afișele atârinate peste tot în gară îl arătau oricui ar fi vrut să-l vadă în toată splendoarea: când cu arbaleta la ochi, când punându-i mărul pe cap, cu grijă, reginei Cersei.

Trăgând cu coada ochiului la afișe, pătrunse în tunelul care ducea în parcul Tractorul și fără să vrea se simți cuprins iar de același fior rău-prevestitor pe care îl simțea de câteva seri încoace.

„E o prostie!”, își spuse el, dar, pe măsură ce se apropia de capătul tunelului, așeză arbaleta în așa fel încât să îi fie la îndemână. Apoi, chiar înainte de a începe să urce scările spre parc, se opri, armă arbaleta și așeză săgeata în ea. Deși fusese modificată să semene cât mai mult cu arbaleta veche pe care o folosiseră Tyrion în serial ca să-și ucidă tatăl, de fapt era cât se poate de modernă și avea, pe lângă alte facilități, și pe aceea că, după ce era o arma și puneă săgeata, aceasta se fixa cu ajutorul unui magnet care o ținea fixă, indiferent de mișcările pe care le făcea el.

Ca niciodată, la capătul tunelului Octavian ezită și privi în urma sa: era în jur de două noaptea și câțiva călători întârziați își trăgeau bagajele după ei, grăbiți, între peroanele unu

și doi. Se părea că nimeni nu avea de gând să folosească ieșirea spre parc, așa că o luă spre scările din stânga, ca de obicei, cu toate că erau mai slab luminate. Ce mai conta încă o geană sau două de lumină când, de îndată ce ieșea de sub copertina care adăpostea intrarea în tunel, avea să se trezească în întunericul profund al parcului, străbătut când și când de fulgerarea îndepărtată a farurilor vreunei mașini, în căutarea unui loc de parcare, pe aproape de gară. Apoi, la câțiva metri de la ieșirea din tunel, va întâlni ulmul pitic al parcului, unul dintre pușinii arbori etichetați. Această asociere cu statura lui îi dădea curaj, ca și cum arborele pitic ar fi vegheat oarecum asupra lui.

Nu și în seara asta. Abia făcuse câțiva pași și văzu cu coada ochiului o umbră, care lui i se păru uriașă, și o clipă mai târziu simți o durere cumplită în ceafă și se scufundă într-un întuneric profund pe care nici o lumină, fie apropiată sau îndepărtată, nu-l mai întrepruiea.

Nu-și dădu seama cât trecuse până când își venise în fire. Destul că, la un moment dat, simți o adiere ușoară prin păr și o șuviță mai lungă îi căzu peste ochi. Cu un gest reflex, dădu să o îndepărteze cu mâna și abia atunci înțelese că era legat pe sub brațe de un pom și, oricât încerca, nu ajungea cu picioarele la sol. Măinile îi erau și ele legate la spate. Un marfar trecu pe cea mai apropiată linie, zăngănind din vagoanele vechi, și el recunoscu vag locurile, la lumina de la farurile locomotivei. Era destul de aproape de ieșirea din tunel și, dacă nu se înșela, era legat chiar de ulmul pitic de la care aștepta protecție și ajutor. Cam o dată pe lună becurile din parc erau schimbate, dar nu rezistau mai mult de câteva zile pentru că tinerii care băntuiau ziua pe alei își făcuseră un titlul de glorie să le spargă cât mai repede. Se împlinise luna deja și angajații însărcinați cu iluminatul nocturn întârziaseră puțin, pentru că nici un bec, absolut

nici un bec, nu lumina alea pe care era legat el. Asta nu-l împiedică să vadă, în palida lumină venită dinspre gară, silueta unui om uriaș care stătea la câțiva pași de el și îl privea nemișcat.

În cele din urmă își luă privirea de la el și scoase din buzunar un măr, din câte își putea da seama, pe care, după ce îl privi gânditor, i-l așeză cu grijă pe cap. Nu spuse nimic, iar trăsăturile feței nu i le putea distinge, dar mirosul omului i se părea cunoscut. Cu câteva seri în urmă un om uriaș, cu trăsături aspre, îi ceruse voie să ia loc la masa lui și băuse tot un cocteil de curaçao, ca și el. Nu-și aduse aminte să fi schimbat prea multe vorbe, dar îi reținuse mirosul ciudat, de parfum exotic. Când nu se aștepta, îi surprinsese privirea fixă ațintită asupra lui. Atunci când străinul dăduse paharul pe gât și se îndepărtase, în cele din urmă, îl cuprinsese un sentiment de ușurare ca și cum ar fi scăpat dintr-un mare pericol.

O nouă boare de aer rece veni dinspre uriaș și de data asta fu sigur că era bărbatul de acum câteva seri. Probabil își închipuia că cine știe cât câștigă într-o seară și voia să-l jefuiască. Trebuia să lămurească această confuzie cât mai repede. Își dresе vocea și spuse:

— Vreau să precizez că nu prea port bani la mine... și, de fapt, nici nu câștig cine știe cât...

Dinspre bărbat se auzi un hohot stins de răs, apoi o voce profundă spuse aproape în șoaptă:

— Așa mă gândeam și eu, micule Casanova...

După o pauză, cât să îi așeze mai bine mărul pe cap, continuă:

— De fapt, nu bani vreau eu de la tine, ci doar să văd dacă și eu pot mânui arbaleta la fel de bine ca tine. Și, eventual, să aflu cine a fost Regizorul. O să te întreb o singură dată: știi cine a fost Regizorul?

Octavian Lazăr încerca disperat să înțeleagă despre ce vorbea străinul.

— Nu cunosc nici un regizor, reuși el să spună într-un sfârșit.

— Așa mă gândeam și eu, spuse bărbatul și, în timp ce răspunse, ridică arbaleta din iarbă, gata armată.

Prin mintea lui Octavian treceau o mie de gânduri: probabil că era un admirator secret al Violetei și cum, în serile când se credeau neobservați, schimbaseră câteva gesturi tandre, probabil că-l făcuse gelos.

— Hei, stai puțin să-ți explic, începu el, dar bărbatul nu părea să îl asculte, ci studia cu atenție mecanismul arbaletei, iar Octavian se străduia să-și aducă aminte dacă aceasta avea piedica pusă ori nu.

Se pare că uriașul se dumirise între timp cum funcționează mecanismul, pentru că o apropiе la mai puțin de un metru de fruntea piticului:

— De la distanța asta e imposibil să ratez, mormăi el.

— Mărul este puțin mai sus... începu să spună Octavian, dar chiar în acel moment bărbatul apăsă trăgaciul și săgeata i se înfipse în frunte, cu un zgomot ciudat de rupere și zdrobire a oaselor străpunse.

De la o distanța atât de mică, săgeata de oțel își păstră întreaga putere, astfel că, după ce îi străpunse craniul, se înfipse adânc în trunchiul ulmului pitic, cufundându-l pe Octavian într-un întuneric pe care nici o dâră de lumină nu îl mai putea străpunge.

Cu o clipă înainte de a mai înceta să gândească, un fragment de idee îl mai bântui: „Ce bine că nu am chemat-o pe Violeta cu mine în seara asta...”

Bărbatul uriaș privi curios spasmele piticului, apoi, după ce corpul acestuia încetă să se mai miște, aruncă arbaleta într-un tufiș și scoase din buzunar un petic de hârtie pe care

Îl prinse cu un bold de pieptul cadavrului. Apoi, folosindu-se de un clește puternic, îi tăie degetul mic de la mâna stângă și îl puse într-o pungă transparentă. Zâmbind absent, îl vârî în buzunarul de la spate al pantalonilor și se îndreptă spre ieșirea din parc cu pași mari și egali. Abia după ce părăsi ultima alee, își scoase de pe mâini mănușile transparente, din latex, și le aruncă într-un coș de gunoi.

CAPITOLUL 2

O zi fără surprize

Comisarul-șef Câmpeanu privi la mormanul de probe adunate în camera de analiză, apoi se uită cu un reproș abia disimulat spre cei patru subordonați care îi mai rămăseseră la Serviciul Omucideri:

— Văd că azi se arată a fi o zi liniștită, deci ar fi bine să profităm și să ducem la arhivă probele de care nu mai avem nevoie. Dacă nu vă descurcați singuri, cereți ajutoare, dar vreau ca azi să găsesc aici o curățenie lună când mă întorc...

— Vă așteptați la vreun caz mai aparte, domnule comisar-șef? Întrebă inspectorul Alina Dăciulescu, cea mai tânără membră a echipei și singura femeie.

Comisarul-șef privi încruntat spre ea, apoi spuse:

— Nu mă aștept la nimic, pentru că uitate ce soare frumos strălucește pe cer azi. Mă gândesc că, dacă au vreo fărâmbă de suflet în ei, într-o zi ca asta până și cei mai odioși criminali ar trebui să ia o pauză. Sper din toată inima să fie o zi fără surprize, ca să fie clar.

Se apucară să catalogheze probele, dar, după un timp, Alina nu se putu abține și comentă:

— Parcă deveniți tot mai sentimental pe măsură ce vă apropiați de pensie, domnule comisar-șef.

Câmpeanu își pregăti o replică tăioasă, dar fu întrerupt de soneria telefonului. Ascultă fără să spună nimic, apoi privi la oamenii care așteptau, cu pachetele de probe în mâini.